

капака на дупката, прѣзъ който билъ се вмъкналъ, и набърже събралъ информация „кждѣ сж“ и „далече ли сж.“ „Обраха си крушитѣ“ — билъ отговорътъ, който получилъ едновременно отъ двѣ уста. — „Е, каква бѣше тая?“ — запиталъ Паничка. „Гледай си тамо каситѣ, пакъ не си увирай гагата, кждѣто не ти е работа. Прѣбихъ едно псе, такава бѣше. Ще мълчите и двамата, че езичитѣ ви ще отскубна.“

Казалъ това Ботйовъ и, безъ да рѣче „сбогомъ“ на мирнитѣ словослагатели, станалъ невидимъ.

II.

Мѣсець-два слѣдъ убийството въ Браилската градина ние губимъ диритѣ на нашия герой. По думитѣ на едни той отишелъ въ нѣкоя балта, и тамъ прилагалъ на практика своитѣ комунистически идеи, по твърдѣнието на други той се прѣдалъ на ношци авантюри, неизвестно гдѣ и съ каква цѣль, — твърдѣния, основани на догатки, на прѣдположения, които сж произволни, защото положителнитѣ факти липсватъ въ тѣхното градиво.

Онова, което може да се твърди за сега съ право да се приближава до възможната дѣйствителность е, че Ботйовъ пакъ ще да е потърсилъ прикритието на своя старъ приятель — докторъ Ч. Като малка държавна власть, д-ръ Ч. могълъ не само да укрива „прѣстѣпленията“ на нашия герой, но понѣкога самъ да се съгласява на неговитѣ опасни планове, за да спечелятъ петъ гроша за „дѣлото“.

Както и да е, прѣзъ октомври 1868. година Войниковъ сформирувалъ надвѣ-натри една „народна трупа“, въ която главна актьорска сила виждаме нашия човѣкъ.

Оние, които сж виждали Ботйова на сцената, безъ да прѣвувеличаватъ неговия артистически талантъ, разправятъ съ пълно уважение къмъ личността и